

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220200367
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6220200367.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Petra Kvietka a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému K. T., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom C. J., S. J. H. XXX/XX, právne zastúpeného JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie sumy 8 104,12 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Csp/14/2020 - 149 zo dňa 18.12.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v II. a IV. výroku z r u š u j e a vec vracia v tomto rozsahu okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Veľký Krtíš, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, event. „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), odvolaním napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 90,- Eur spolu s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 30,- Eur od 07.10.2017 do 02.11.2017, s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 30,- Eur od 03.11.2017 do 01.12.2017, s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 30,- Eur od 02.12.2017 do zaplatenia (I. výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 296,28 Eur spolu s 5,00 % úrokom z omeškania ročne od 26.07.2017 do zaplatenia (II. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (III. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 30% (IV. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že právny predchodca žalobcu (VÚB, a. s.) sa žalobou voči žalovanému domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 8 194,12 Eur s úrokom z omeškania 5,00 % ročne počnúc dňom 26.07.2017 do zaplatenia a to z titulu poskytnutej pôžičky č. 5025139 zo dňa 05.08.2015 vo výške 7 672,92 Eur, ktorý dlh žalovaný nespláca, preto úver zosplatnil ku dňu 19.07.2017, o ktorej skutočnosti žalovaného právny predchodca žalobcu informoval listom zo dňa 20.07.2017. Celkový dlh žalovaného pozostáva z nesplatennej istiny vo výške 10 570,76 Eur po odpočítaní prijatých úhrad zaplatených žalovaným vo výške 2 386,64 Eur, pričom úrok z omeškania si uplatnil od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení okamžitej splatnosti úveru počnúc dňom 26.07.2017 do zaplatenia.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 52 ods. 1, § 53 ods. 6, 9, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. b), f), g), i), j), k), l), § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy do 29.09.2015 (ďalej len „ZoSÚ“, alebo „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky do 31.12.2017 (ďalej len „Zákon o bankách“). Prvotne

sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, ktorú mal za preukázanú, pretože pred postúpením pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým bola banka, proces vyžadoval, aby pred postúpením splatnej pohľadávky banka preukázateľne dlžníka vyzvala na zaplatenie dlžnej pohľadávky a žalobca bol povinný zaslanie, ako aj doručenie výzvy žalovanému bankou preukázať, ako aj dlžku omeškania so splácaním záväzku viac ako 90 dní. Za písomnú výzvu možno považovať podľa § 92 ods. 9 Zákona o bankách aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktorého súčasťou je výzva na uhradenie pohľadávky z konkrétnej Zmluvy a v konkrétnej výške, pričom žalobca preukázal doručenie danej výzvy do dispozície žalovaného, ktorou mu oznámil, že je v omeškaní, a teda mal za preukázateľnú podmienku postupiteľnosti pohľadávky zo strany banky. Danú skutočnosť potvrdila predžalobná upomienka zo dňa 26.05.2017 s priloženou obálkou a poštovou doručenkou s vyznačenou poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“, ktorá bola právnenému predchodcovi žalobcu vrátená dňa 13.06.2017 a podľa čl. VI. bod 14.2 Zmluvy sa považuje zásielka za doručení dňom vrátenia právnenému predchodcovi žalobcu, t. j. dňom 13.06.2017. Žalovaný bol teda upozornený predmetnou výzvou, ku ktorej bol v omeškaní viac ako 90 dní na možnosť zosplatnenia úveru pre splátku, ktorej splatnosť nastala v mesiaci marec 2017. Z bankového výpisu vyplývalo, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátok úveru od januára 2017, teda bol ku dňu postúpenia v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. Okresný súd mal preukázané splnenie zákonných predpokladov pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Následne sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania, pričom premlčacia doba na zaplatenie zosplatneného dlhu začala plynúť skôr (od dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený), ako došlo k zosplatneniu dlhu, k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo ku dňu 19.09.2017 pre omeškanie nezaplatennej splátky v mesiaci marec 2017, teda ku dňu 20.03.2017, ktorým okamihom začala plynúť premlčacia doba a vzhľadom na podanie žaloby na súde dňom 27.02.2020 nebol nárok žalobcu premlčaný. Nakoľko právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému dňa 20.07.2017, že dlh z predmetnej Zmluvy sa stal splatný v celom rozsahu, ktorú skutočnosť žalovaný nepoprel, nastali účinky zosplatnenia ku dňu 19.07.2017. Predmetnú Zmluvu zo dňa 05.08.2015 posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ZoSÚ, preskúmal jej obsahové náležitosti a dospel k záveru, že v Zmluve nebol vyjadrený konkrétny časový údaj - deň, ktorý v mesiaci august 2025 mal byť termínom konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice č. 2008/48 nebolo nevyhnutné, aby Zmluva uvádzala splatnosť každej jednotlivéj splátky (vrátane termínu konečnej splatnosti úveru) s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ zmluvné podmienky Zmluvy žalovanému umožňovali s istotou identifikovať tento dátum, pričom splátky boli splatné vždy do 20. dňa v mesiaci a žalovanému umožňovali zmluvné podmienky s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru dňom 20.08.2025. Poukázal na údaj o priemernej RPMN na úrovni 10,39 % zodpovedajúci v zmysle súhrnnej informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za prvý štvrtrok 2015, presahujúcich sumu 6 500,-Eur so splatnosťou od 5 do 10 rokov, pričom v prejednávanej veci bola stanovená RPMN vo výške 22 %, t. j. v totožnej výške ako fixná ročná úroková sadzba uvedená v Zmluve, pričom reálne náklady, ktoré bol žalovaný povinný zaplatiť boli omnoho vyššie ako priemerné náklady (priemerná RPMN), ktorý postup žalobcu bol neprípustný, pretože údaj o priemernej hodnote RPMN nie je len formálnym údajom, ale má dôležitú výpovednú hodnotu pre spotrebiteľa. Tiež poukázal na § 9 ods. 2 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy, podľa ktorého bolo potrebné v Zmluve uviesť obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak išlo o právnickú osobu. V danom prípade bola Zmluva uzavretá prostredníctvom finančného agenta a vyžadovala aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho či išlo o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ale v záhlaví Zmluvy nebolo uvedené obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ktorý bol identifikovaný na str. 7, pod podpisom zástupcu spoločnosti, kde bolo uvedené len obchodné meno a sídlo veriteľa, bez uvedenia identifikačného čísla, preto v Zmluve absentovala daná náležitosť, pre ktorú skutočnosť posúdil predmetný úver za bezúročný a bezpoplatkový. Tiež poukázal na dohodnutý úrok 22 %, pričom výška úrokov sa podľa § 39 OZ nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon neplatný. V predmetnej Zmluve odplata presahovala o 100 % úroveň priemernej úrokovej miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny v roku 2015, ktorá sa pohybovala na úrovni 9,99 % zo stavu úverov a pri nových úveroch na úrovni 11,53 %. Odplata za poskytnutie úveru vo forme úrokov v Zmluve prevyšuje podstatným spôsobom obvyklú odplatu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo považoval za rozporné s dobrými mravmi pre neúmernú výšku, a tým za absolútne neplatné dojednanie o odplate, ktoré je možné oddeliť od ostatných častí Zmluvy, ktoré zostávajú v platnosti (§ 31 OZ). Neplatnosť zmluvného dojednania o odplate znamená nedodržanie zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, pretože Zmluva zákonným spôsobom nevyjadrovala úrokovú sadzbu úveru, čo taktiež spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1, 2 ZoSÚ. Ďalej poukázal na povinnosť právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou posudzovať schopnosti žalovaného splácať

úver a zohľadniť dobu, na ktorú bol úver poskytnutý, výšku a príjem spotrebiteľa a tiež účel úveru, pretože nepreukázal, že posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver, vzhľadom na konkrétne údaje o jeho príjmoch a výdavkoch, rodinnom stave a s prihliadnutím na údaje z databázy a registrov. Bolo zrejmé, že úver bol žalovanému poskytnutý na uhradenie predchádzajúcich záväzkov voči právnomu predchodcovi žalobcu, pričom nový úver za vysokú cenu je vnímaný ako záchranný produkt, hoci klient je v skutočnosti vo finančnej tiesni, avšak zo strany dodávateľa ide o postup bez odbornej starostlivosti, pretože musel počítať s následkami pri podcenení bonity dlžníka, teda postup podľa § 7 ods. 1, 2 ZoSÚ žalobca nepreukázal a poskytol úver žalovanému bez údajov o jeho sociálnoekonomickej situácii, čím hrubo porušil zákonné ustanovenie. Dojednanie úrokovej sadzby vo výške 22 % považoval za neprimerané, v rozpore s dobrými mravmi, ako aj neplatné, a tiež vzhľadom na ďalšie nedostatky Zmluvy posúdil úver za bezúročný a bez poplatkov, preto od celkovej sumy úveru poskytnutej žalobcom žalovanému vo výške 7 692,92 Eur odpočítal úhrady vo výške 2 376,64 Eur a vzhľadom na konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, zaviazal žalovaného na zaplatenie zostatku nesplatenej istiny vo výške 5 296,28 Eur s príslušenstvom. Vzhľadom na omeškanie žalovaného priznal žalobcovi úroky z omeškania počnúc dňom 26.07.2017, pretože omeškanie žalovaného nastalo dňom nasledujúcim po doručení zásielky. Po čiastočnom zastavení konania zostala predmetom sporu suma 8 104,12 Eur s príslušenstvom.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP a v rozsahu čiastočného späťvzatia žaloby, ohľadne sumy vychádzal zo zavinenia zo strany žalovaného ohľadne sumy 90,- Eur s príslušenstvom, ktoré úhrady žalovaný uskutočnil až po podaní žaloby, na čo žalobca reagoval čiastočným späťvzatím. Po späťvzatí žaloby zostal žalobný nárok vo výške 8 104,12 Eur s príslušenstvom, pričom žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 5 296,28 Eur s príslušenstvom, teda v spore bol prevažne úspešný žalobca v rozsahu 65 %, žalovaný bol úspešný v rozsahu 35 % a vzhľadom na rozdiel úspechu a neúspechu priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 30 % (65 % - 35 % = 30 %).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, konkrétne do II. a IV. výroku a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne ho zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

6. V odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, ako aj inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na plynutie premlčacej doby podľa § 103 OZ a v danej súvislosti na rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/256/2018 zo dňa 20.02.2019 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/95/2018 zo dňa 13.09.2018. Uviedol, že naposledy uhradil splátku splatnú dňa 20.12.2016, ďalšie splátky neuhradil, a teda sa do omeškania s plnením záväzku dostal dňa 21.12.2016, preto premlčacia doba uplynula dňom 21.12.2019, pričom žaloba bola podaná na súd až dňa 27.02.2020, z ktorého dôvodu považoval nárok žalobcu za premlčaný. Ďalej poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky, pričom žalobca nepreukázal spôsobilosť postúpenia pohľadávky v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia. Z daného dôvodu nemožno považovať za dokázané, že postúpenie je platné, a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného považoval rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch ako vecne správny, pričom prvoinštančný súd sa dostatočne vysporiadal s právnou, ako i skutkovou stránkou veci, dospel k správnym skutkovým zisteniam a bolo preukázané, že žalovaný poskytnutú sumu úveru veriteľovi nezaplatil.

8. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrval na podanom odvolaní, teda že pri postupovaní pohľadávky na žalobcu bolo porušené zákonné ustanovenie Zákona o bankách, s ktorou skutočnosťou sa prvoinštančný súd nevysporiadal a preto rozsudok prvoinštančného súdu trpí vadou pre nepreskúmateľnosť. Naďalej zotrval na premlčaní nároku uplatneného žalobcom.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom II. výroku a v závislom výroku o trovách konania (IV. výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom II. výroku dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a preto je jeho rozhodnutie vecne nesprávne.

11. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu ide vtedy, ak súd nepoužije správny predpis, alebo ak síce aplikoval správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. V posudzovanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený, pri kontraktácii využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá uzatvárala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

13. V prejednávanej veci ide o spotrebiteľský vzťah vyplývajúci zo zmluvy o pôžičke č. 5025139 uzavretej dňa 05.08.2015 medzi právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a. s.), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 7 672,92 Eur. Predmetný úver sa žalovaný zaviazal splácať v 120 splátkach po 148,54 Eur s prvou splátkou dňom 20.09.2015, termínom konečnej splatnosti úveru v auguste 2025, s úrokovou sadzbou 22 %, RPMN 22 %, pričom išlo o úver na prefinancovanie predchádzajúcich záväzkov voči právnemu predchodcovi žalobcu. Predžalobnou upomienkou dňa 26.05.2017 bol žalovaný vyzvaný žalobcom na úhradu splátky splatnej v mesiaci marec 2017 s upozornením na možnosť zosplatenia úveru. Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 20.07.2017 žalobca predmetný úver zosplatil a navrhol žalovanému podpísť dohodu najneskôr do 09.08.2017. Z prehľadu splátok a úhrad žalovaného (č. I. 19 spisu) vyplýva, že poslednú úhradu žalovaný uskutočnil dňa 30.12.2016. Ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil podľa žalobcu sumu 2 376,64 Eur. Oznámením zo dňa 26.08.2020 právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky z predmetnej Zmluvy k 21.08.2020, a to v zmysle prílohy č. 3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok. Prvoinštančný súd vyhodnotil predmetný úver ako bezúročný a bez poplatkov, a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu poskytnutého úveru vo výške 7 672,92 Eur po odpočítaní úhrad žalovaného ku dňu podania žaloby vo výške 2 376,64 Eur teda k zaplateniu sumy 5 296,28 Eur s príslušenstvom.

14. Odvolacie námietky žalovaného spočívali jednak v námietke premlčania nároku žalobcu, keď podľa žalovaného mala začať plynúť premlčacia doba odo dňa neuhrádzania ďalších splátok, a to odo dňa 21.12.2019, pretože poslednú splátku žalovaný uhradil dňa 20.12.2016 pred podaním žaloby. Počas sporu žalovaný uhradil 3 splátky po 30,- Eur, a to dňa 06.10.2020 vo výške 30,- Eur, dňa 02.11.2020 vo výške 30,- Eur a 01.12.2020 vo výške 30,- Eur, teda spolu vo výške 90,- Eur, v ktorej časti aj prvoinštančný súd konanie z dôvodu späťvzatia žaloby zastavil.

15. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bola namietaná aktívna vecná legitímácia žalobcu z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov daných v ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.

16. Podľa tvrdení žalobcu úver zosplatiť pre splátku splatnú dňa 20.03.2017, a to oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 20.07.2017.

17. K odvolacím námietkam žalovaného, ktorý v spore vystupuje ako slabšia strana, odvolací súd uvádza, že je potrebné predovšetkým splnenie podmienok pre uplatnenie práva veriteľa na zosplatenie úveru poskytnutého spotrebiteľovi, ktoré podmienky sú upravené jednak v ust. § 565 OZ, ako aj v ust. § 53 ods. 9 OZ.

18. Ust. § 53 ods. 9 OZ dopĺňa, spresňuje ďalšie kumulatívne zákonné podmienky umožňujúce právo veriteľa žiadať dlžníka - spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky, pozostávajúce z oddialenia výkonu tohto práva veriteľa (o tri mesiace) a súčasne jeho pozitívneho konania smerujúceho k včasnému upozorneniu na uplatnenie svojho práva podľa § 565 OZ (výzva). V poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok § 53 ods. 9 OZ ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Keďže ust. § 53 ods. 9 OZ má predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa ods. 9 môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace, trvá. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, aby veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil veriteľa na to, že toto právo využije. Súd má ex offio povinnosť skúmať v spotrebiteľskej zmluve, či dodávateľovi vzniklo právo na predčasné zosplatenie úveru, pôžičky, teda či bolo predčasné zosplatenie úveru v zmluve dohodnuté, ako aj to, čo bolo dohodnuté platne. Je povinnosťou súdu teda skúmať, či bolo splnené podmienky na predčasné zosplatenie úveru. Ust. § 53 ods. 9 OZ zároveň neupravuje lehotu, v ktorej musí veriteľ uplatniť (žiadať) právo na predčasné zosplatenie úveru najneskôr. Veriteľ je však časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie, ktoré musí uplatniť podľa § 565 OZ, najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá, pre ktorú k zosplateniu došlo. Do splatnosti tejto splátky, ktorá bezprostredne nadväzuje na splátku, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace, musí veriteľ právo na zosplatenie uplatniť, využiť, inak jeho právo zaniká. Pokiaľ veriteľ svoje právo zosplatiť úveru nevyužije, nedochádza k splatnosti celého úveru, ale platí pôvodné dojednanie strán, že dlh bude platený v splátkach. Toto právo získa opätovne, za rovnakých podmienok (§ 53 ods. 9) ak sa dlžník dostane do omeškania nezaplatením ďalšie splátky (ktorejkoľvek). Lehota na doručenie upozornenia spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 OZ v zmysle § 53 ods. 9 OZ, nemusí bez ďalšieho začať plynúť až po tom, ako je dlžník v omeškaní so splátkou 3 mesiace.

19. Odvolací súd dodáva, že prvoinštančný súd sa síce správne zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu, ktorému bola pohľadávka postúpená právnym predchodcom, avšak neskúmal vôbec otázku zosplatenia predmetného úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, ako zákonnú povinnosť súdu, či došlo k platnému zosplateniu úveru, teda či žalovaný ako spotrebiteľ stratil možnosť splácania predmetného úveru v splátkach. Skutočnosť, že žalovaný bol v omeškaní viac ako 90 dní v spore nebola spochybnená, pretože sám žalovaný potvrdil, že prestal splátky uhrádzať od 20.12.2016 a bol zároveň vyzvaný právnym predchodcom žalobcu na úhradu omeškanej splátky. Pochybenie prvoinštančného súdu však spočíva v jeho nepreskúmaní splnenia podmienok pre zosplatenie úveru tak, ako bolo vyššie uvedené.

20. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom posúdení plynutia premlčacej doby, odvolací súd udáva, že ustanovenie § 101 OZ je úpravou všeobecnou (lex generalis) a § 103 OZ vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Keďže § 53 ods. 9 OZ umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní 3 mesiace tou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh v zmysle § 103 OZ. Prednosť má úprava druhej vety § 103 OZ a počiatok plynutia premlčacej doby bude viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatenie celého dlhu vyvolala. Preto táto odvolacia námietka žalovaného nebola dôvodná. Za predpokladu, že by došlo k platnému zosplateniu úveru pre splátku splatnú dňa 20.03.2017 a nie od omeškania so splátkou v decembri 2016 ako nesprávne uvádzal v odvolaní žalovaný, nezačala plynúť premlčacia doba od 21.12.2016, ale až od 21.03.2017 pre splátku splatnú v mesiaci marec 2017.

21. Keďže prvoinštančný súd sa nezaoberal tak podstatnými skutočnosťami ako je otázka zosplatenia predmetného úveru, ktorá skutočnosť má podstatný vplyv na posúdenie, či žalovaný stratil výhodu splácať dlh v splátkach v zmysle dohodnutých v Zmluve, je jeho rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení, a to aj napriek skutočnosti, že nepriznal žalobcovi celý ním uplatnený nárok, pretože vyhodnotil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov.

22. Preto odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Úlohou súdu prvej inštancie bude následne sa zaoberať otázkou, či boli splnené podmienky pre zosplatnenie úveru, a za predpokladu, vzhľadom na záver odvolacieho súdu vyjadrený v tomto rozhodnutí, ak dospeje k záveru, že úver nebol zosplatnený, prepočíta zostatok dlhu žalovaného, a to vzhľadom na ním uskutočnené úhrady, ktoré odpočíta od výšky úveru poskytnutého žalobcom, keďže žalobca sa voči rozhodnutiu prvoinštančného súdu z hľadiska jeho posúdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti neodvolal, prepočíta jednotlivé splátky a bude sa zaoberať aj otázkou plynutia premĺčacej doby ohľadne jednotlivých splátok, teda bude vychádzať z výšky splátok tak, ako boli dojednané v Zmluve vo výške 148,54 Eur, avšak už nebude vychádzať z výšky úveru, ktorý mal podľa zmluvy zaplatiť žalovaný v celkovej čiastke 17 824,80 Eur, ale z výšky poskytnutého úveru 7 672,92 Eur. Po rozložení jednotlivých splátok úveru v celkovej sume 7 672,92 Eur, pri splátkach mesačne vo výške 148,54 Eur s počiatkom od 20.09.2015 ustáli dátum poslednej splátky a posúdi vzhľadom na dátum podania žaloby dňom 28.02.2020, či nedošlo k premĺčaniu niektorých splátok, a to pred dňom 28.02.2017. Zároveň si prvoinštančný súd zrozumiteľne ujasní aj sumu, ku ktorej je potrebné žalovaného zaviazat', pretože na jednej strane zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 90,-Eur, no na strane druhej jeho rozhodnutie v odvolaní napadnutom II. výroku tomu nezodpovedá, pretože je zrejmé, že nezohľadnil celkové úhrady žalovaného, či už pred podaním žaloby, ako aj po jej podaní. Ak teda vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov a vychádzal z výšky úveru 7 672,92 Eur, pričom žalovaný zaplatil sumu 2 376,64 Eur do podania žaloby a počas sporu zaplatil umu 90,- Eur, uvedenému nezodpovedá suma, ku ktorej žalovaného zaviazal.

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

25. Odvolaním nenapadnutý I. výrok rozsudku okresného súdu č. k. 11Csp/14/2020 - 149 zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).